

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ, RENOTSKÉ A MEDLOVSKÉ FARNOSTI

Duben 2015 Ročník 11 Číslo 4

Milí farníci, sestry a bratři!

Květnou neděli vstupujeme do Svatého týdne. **Slavíme nejvýznamnější události dějin spásy.** Jde o úžasné skutečnosti, které nás přesahují. Proto jsme se snažili v době postní očistit své srdce. To nám pomůže být vnímavější, otevřenější, více chápat. Liturgie Svatého týdne nás volá k prožívání, nedovolí, abychom byli pouhými diváky. Využívá řadu symbolů, dává prostor k přemýšlení. Nechce v nás probudit jen určité pocity – soucit s trpícím Kristem, vděčnost za jeho lásku, radost z jeho vítězství nad hříchem a nad smrtí. Ona nám dává šanci živě se setkat s Kristem, být s ním v jeho zápase o naši spásu. A setkat se s Kristem, to je to, co nás proměňuje. Velikonoce jsou pro nás velikou výzvou. **Máme obnovit své rozhodnutí pro Krista.** Společně to vyjadřujeme obnovou křestního vyznání víry při obřadech velikonoční vigilie.

Sestry a bratři, slavme svátky s Kristem. Snažme se to, co prožíváme v kostele, nést ve svém srdci a rozdělit se o to zvláště s nejbližšími v kruhu rodiny. Dobrá rozhodnutí v nás musí uzrát. Proto si najděme čas k osobní modlitbě, především na Bílou sobotu u „Božího hrobu.“

K plodnému prožití Velikonočních svátků vám žehnám

P. Svatopluk Pavlica, farář

Myšlenky na měsíc duben

BRIAN DRAPER

VÍRA JAKO VÝZVA

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2008

1. Kdo jsem? Jsem dnes někým a zítra zase někým jiným? Ať jsem kdokoli, ty víš, Bože, že jsem tvůj.
2. Bůh říká: Na vybranou vám dávám cestu k životu a cestu k smrti. Při našem hledání je třeba pátrat po cestě života a je třeba vzít na vědomí, že jiné cesty, pokud si nedáme pozor, nás nemusí zavést na ta nejlepší místa.
3. Cesta k Otci vede přes Syna. Je to cesta vlastního života. A třebaže je Bůh naším cílem, v Ježíši Kristu je zároveň naším průvodcem a souputníkem.
4. Jestliže si sami sebe dokážeme představit jako následovníky Krista, pomůže nám to pochopit, že každý krok v našem životě má svůj význam.
5. K tomu, co předcházelo současnému okamžiku, se můžeme postavit čelem a na základě toho se rozhodnout, že vytvoříme lepší budoucnost.
6. Máme naději, a proto nemusíme zůstat kulturou věčných adolescentů, kteří se bojí dospět a převzít odpovědnost za svůj život, bojí se zestárnout a čelit zdoluhavému umírání.
7. Jestliže si nedáme pozor, nikdy nedospějeme. Nikdy nepůjdeme do hloubky. Nikdy se neposuneme do budoucnosti, kterou můžeme všichni pomáhat vytvářet.
8. Než se vydáme na další cestu, musíme se vyrovnat s minulostí. Nemůžeme se k ní zcela obrátit zády, protože je to náš výchozí bod.
9. Bůh může prominout a odpustit věci, které se nám zdají neodpustitelné.
10. Třebaže se nemusíme obávat fyzického hladu a hladovění, náš hlad po smysluplném životě nemůžeme uspokojit pouze materiálními statky.
11. Existuje víc špatných odpovědí než správných, přičemž je mnohem jednodušší najít ty špatné.
12. Někdy je těžké unést pravdu, protože to vyžaduje obět, sílu, odvahu a přesvědčení. Avšak pravda vždy obstojí a bylo nám přislíbeno, že nás osvobodí.
13. Otázkou není, co můžeme prostřednictvím Ježíše ze vztahu s Bohem získat; otázkou je, co můžeme do tohoto vztahu vnést.
14. Nabídnutou pomoc nemůžeme přijmout, pokud si sami nepřipustíme, že ji potřebujeme.
15. Potřebujeme víru, abychom mohli uskutečnit změny. Ale než začneme přetvářet svět kolem nás, musíme se změnit my samy.
16. Někdy rosteme nejrychleji, když se setkáme s bolestí nebo smutkem, když čelíme zkouškám a těžkostem.
17. Stejným způsobem, jakým potřebujeme zahnat pocit fyzického hladu, potřebujeme utišit i hlad duchovní.
18. V dnešní konzumní kultuře se říká, že zákazník je pán. Pokud si nedáme pozor, můžeme k životu začít přistupovat jako zákazníci, nikoli jako jeho účastníci; jako

- konzumenti, a nikoli jako lidské bytosti.
19. Někdy si myslíme, že chudoba je pouze, když člověk nemá co jíst, nemá co na sebe a nemá domov. Avšak ta chudoba, když se člověk cítí být nepotřebným, nemilovaným a když na něm nikomu nezáleží, je tou největší chudobou pod sluncem.
 20. Musíme si přiznat, že jsme součástí problému – a dokud tak neučiníme, nestaneme se ani součástí jeho řešení.
 21. Vztah s Kristem, pokud je plně a intenzivně prožíván, podněcuje radost, protože přináší svobodu, smysl a směr.
 22. Když překonáme obtíže a dostaneme se z nich, často neseme jizvy svědčící o našich potížích. A přesto nás takové zkušenosti zcela jistě zocelí a učiní nás moudřejšími a vyzářejšími.
 23. Abychom plně docenili pozitivní hodnoty naší existence, musíme také poznat temné stránky života.
 24. Potřebujeme víru, abychom mohli uskutečnit změny. A potřebujeme víru, abychom našli pravdu.
 25. Nikdo není osamocený ostrov. Nejmenší věc, kterou si myslím, nebo udělám, způsobuje vlny, pozitivní nebo negativní, ve společenství ostatních lidských životů.
 26. Čím déle budeme pokračovat bez Boha, tím více zůžeme možnosti prožít tvořivý, dobrý život a změnit svět kolem nás.
 27. Bůh na nás nečeká s napřaženou holí. Čeká na nás, aby pro nás uspořádal hostinu.
 28. Máme se v první řadě stát člověkem, jakým nás chce mít Bůh. Co člověk může v životě dokázat, je až na dalším místě.
 29. Bůh zná naši nejistotu, naše trápení, věci, které snášíme potichu, o kterých ostatní nemají ani tušení.
 30. Nejsme povoláni, abychom prchali před nespravedlností, ale abychom se jí zabývali; nejsme povoláni, abychom utíkali před svou vlastní beznadějí, ale abychom se s ní vyrovnali; nejsme povoláni, abychom unikli před nudou, ale abychom ji přeměnili v smysluplný život.

*Myšlenky byly sestaveny
na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži
ve spolupráci
s Pastoračním domem Velehrad v Itálii.*

Srdečné blahopřání

*Blahopřejeme našim milým farníkům,
kteří v měsíci dubnu budou slavit své narozeniny či jmeniny,
a vyprošujeme hodně Božího požehnání, dar zdraví a stálou radost v srdci.*

*Mše svatá za všechny dubnové oslavence bude sloužena
v neděli 19. dubna 2015 v 8.00 hod.*

ve farním kostele v Uničově.

Pastýřský list Velikonoce 2015

Draží bratři a sestry, každému z Vás přeji pravou velikonoční radost, radost ze vzkříšení.

Kristus nevstal proto, aby nám dal trochu radosti, ulevil našemu svědomí a nabídl pomocnou ruku pro lepší život na zemi. On umřel světu, aby nám dal nový život. Když Bůh vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás. (Ef 2,6a) Křestním ponořením do jeho smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. (Řím 6,4) Když jsme byli s Kristem vzkříšeni, usilujme o to, co pochází shůry... nemysleme na to, co je na zemi. (srov. Kol 3, 1–2)

Být křesťanem znamená mít v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš, který se ponížil a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži (Flp 2,5.8). Znamená to být ukřižován spolu s Kristem, takže můžeme říct se svatým Pavlem: Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. (Gal 2,20) Znamená to neznat nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřižovaného (1Kor 2,2). Ukřižovaný Kristus však vstal z mrtvých a pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. (1Kor, 15,20.22)

Zmrtvýchvstalý žije jiný život. On není závislý na světě. Křesťan, který patří Kristu, není jako ostatní lidé, snad jen o trochu slušnější a strážce nějakých hodnot. On objevil lásku Boha, který miluje až k smrti. Křesťan už ve křtu vstal k novému životu a žije už dnes životem Kristovým. My jsme přešli ze smrti do života, a proto milujeme bratry. Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry. (1Jan 3, 14.16)

V poslední době často slyšíme o pronásledovaných křesťanech, o současných mučednících, kteří raději obětují život, než aby zradili Krista. Bez víry v život věčný by to nedokázali, ba ani by to nemělo smysl. Historici odhadují, že od Kristova zmrtvýchvstání za něj položilo život asi 70 milionů křesťanů. Více než polovina z nich zemřela v minulém století a dnešek nezůstává pozadu. I dnes platí, že krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Zatímco slyšíme o krutém pronásledování třeba v muslimském světě nebo v komunistické Koreji, jen v Číně přibývá každým dnem prý deset tisíc křesťanů. Církev ve světě skutečně roste.

I nás oslava Kristova vzkříšení volá ke svědectví. Nepolevujme v modlitbách za pronásledované křesťany, ale mějme i odvahu žít v naší sekularizované společnosti jako Boží děti novým životem podle vzoru Kristova i za cenu nějaké oběti. Svět má právo to vidět, aby mohl uvěřit. Nezapomínejme, že každá neděle je oslavou vzkříšení a každá mše svatá je skutečným zpřítomněním smrti a vzkříšení Krista. Jestli opravdu chceme něco udělat pro obrácení Evropy, pro zachování míru, slavme každou neděli jako opravdový svátek vzkříšení k novému životu a najděme znovu cestu k častější účasti na mši svaté nejen o nedělích. Jsou-li mnohé kostely při mších ve všední dny prázdné, nemůžeme říct, že děláme dost pro záchranu naší vlasti a Evropy.

Velikonoce nás zvou k nové zkušenosti víry. I my můžeme být svědky nového vzkříšení církve v naší zemi. Ale musíme spolu s Kristem vstupovat do Velkého pátku, abychom mohli zažívat radost velikonočního vzkříšení. Základem je nepřerušené spojení s Kristem a jistota, že od jeho lásky nás nemůže odloučit nic na světě.

Tuto radostnou jistotu každému z Vás ze srdce přeje a vyprošuje

arcibiskup Jan

Národní eucharistický kongres 2015

Eucharistie a evangelizace

„*Hledáte mne ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli*“ (J 6,22–29)

Je tady problém míjení se; lidé se nasýtí – fyzicky – a proto chtějí Ježíše, být s ním.

Ježíš jde dál a hlouběji...

Existuje totiž hlad fyzický, který musí být stále znova syčen a nikdy není nasycen definitivně. Je to přirozené, je to znamení zdraví (nemocný chuť k jídlu nemá), nicméně dostáváme skrze tento pokrm jen částečnou útechu. Souvisí s tím **hlad smyslů** – vnímat své okolí a sytit se zvuky, tvary, barvami, vůní..., bez nich bychom zakrněli.

Pak je **hlad našeho rozumu**, kdy nám nestačí vnímání, ale chceme všemu přijít na kloub, pochopit, jak vše funguje, co z čeho vychází a k čemu směřuje, jaká je součinnost dějů atd. Ani to nebude nikdy zcela dovršeno – stále chceme vědět víc a realita nás neustále přesahuje.

A nakonec je to **hlad srdce** – ducha – po odpovědi na otázku po smyslu všeho...

Žijeme v civilizaci, která je fyzicky tak zajištěna, až je nespokojená. Vzdělání rozumu může získat prakticky každý podle schopností... jen hlad duchovní si mnohý nepřipouští, hledá, ale na různých místech, tápe. **A zde je úloha křesťanů**, kteří našli lásku a pravdu – pokrm, který se naplňuje v eucharistii – **on je chléb života** (viz J 6). Je tu příležitost ke svědectví...

Je třeba přivést lidi k tomu, aby si uvědomili, že jde o víc... **vzbudit v nich touhu**, hlad po životě, který dává víc než půllitr piva a pár titulů před jménem... a pak je **přivést ke Kristu**. Eucharistie nejlépe vystihuje Pravdu a Lásku, po které prahnou.

Zároveň se eucharistie může stát kamenem úrazu: „**To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?**“ (J 6,60)

K přijetí eucharistie **je totiž třeba Boží milosti a také lidské pokory a otevřenosti** – pak se to propojí (apoštolové nechápali, ale měli pokoru, že mnohé pochopit nemohou... a milovali, zůstali a časem i pochopili...)

Na co si dát pozor při pomoci lidem? Jak ne?

T. Špidlík má kratičký příklad: Kněz stál sám na prahu kostela. Venku bylo mnoho lidí, ale nemohli dovnitř do kostela, protože byla před kostelem velká jáma. Kněz jim to chtěl usnadnit, nosil z kostela sochy, obrazy, lavice, vše, co šlo dát ven... Jáma se zaplnila, lidé se nahrnuli do kostela, ale nebylo tam nic, ani svatostánek... nebylo jim co dát...

Tedy pozor na líbivost přizpůsobování se světu – nesmí to být za každou cenu, nemůžeme se zříkat toho, co je podstatou, co je tajemstvím, co je náročné pro ty, kteří hledají opravdu něco důležitého. Navzdory jámě předsudků a našich hříchů lidé mohou vejít a nechat se oslovit.

A jak ano?

Nebát se jít i za těmi, kteří se tváří nasyceně; to neznamená, že jsou syti, oni si svůj duchovní hlad ani neuvědomují...

Nebát se být chvíli s nimi a pochopit jejich mentalitu, **mluvit současným jazykem, ale starou neměnnou pravdu**, předat jim Boží slovo, které je i pro ně a nabídně jim Pravdu, a přivést je před eucharistií, ta je naučí něco o Lásce, která jde až za smrt, která dává vše, která nikdy nepřestane, která to s námi nikdy nevzdá...

Moje příprava na křest

Vyrostla jsem v rodině, kde byli všichni pokřtěni v katolické církvi, jen já a moji sourozenci jsme pokřtěni nebyly. Už jako dítě jsem se maminky ptala, proč tak neučinili a proč nás nepokřtíli. Odpovědi se mi stále nedostávalo, až jednoho dne, jsem se dozvěděla, že to bylo z důvodu, že moji rodiče nebyli oddáni v kostele a víc už jsme to nerozebírali.

Jenomže čím víc jsem dospívala, tím více jsem měla pocit, že mi něco chybí. V té době jsem ani pořádně nevěděla co. Zhruba v devatenácti letech jsem znovu pocítila touhu poznat Boha, být Božím dítětem. Bylo to na půlnoční mši, kdy jsem stála v kostele a najednou mnou projela velká vlna emocí. Po tvářích mi kanuly slzy a já znovu zatoužila být pokřtěná. Nestalo se tak. Jak šel čas, tak se mě a mému příteli narodilo dítě. V té době jsem se snažila být dobrou maminkou svému dítěti a křest jsem odložila na dobu neurčitou.

Postupem času jsem si ale čím dál víc uvědomovala, že mé štěstí není dokonalé. Nakonec mi došlo, že je to tím, že neznám Boha, že bych byla ráda, kdybych mohla poznat pravý život víry. Při první příležitosti jsem sedla k počítači a napsala email na faru, poblíž které bydlím.

Začala jsem tedy pravidelně docházet na přípravu, po které proběhne samotný křest mě i mého dítěte. Hned po prvním setkání jsem věděla, že zde nacházím to, co jsem postrádala. Vždycky jsem tušila, že existuje něco mezi nebem a zemí, na co si nemůžu sáhnout, ale vždy zůstalo jen u pocitu. Nejdříve jsem období katechumenátu brala jako povinnost, kterou je nutné před samotným křtem splnit, ale tento můj názor se brzy změnil. Pravidelná setkání s děkanem P. Svatoplukem Pavlicou mi otevřely srdce i oči. Naučil mě najít v sobě Boha i to, že život je krásný dar se všemi radostmi i bolestmi, které prožíváme. Najednou jsem zjistila, že každá hodina katechumenátu mě posunuje dál a vede na správnou cestu, na které se má víra upevňuje.

Křest beru jako začátek nového života, který mě povede po cestě k Bohu a já jsem šťastná, že touto cestou mohu jít. Tímto bych ráda a z celého srdce chtěla poděkovat za čas, který jste mi věnoval po dobu přípravy na křest, za vaši srdečnost a za váš optimismus. Velmi si vážím Vašich znalostí, díky kterým jsem se naučila žít s Bohem. Za to vše Vám patří veliký dík.

S pozdravem

Nikola Svobodová

Svatý měsíce

Svatý František z Pauly

Žil v 15. - 16. století. Narodil se roku 1437 v městečku Paola u Neapole. V mládí onemocněl a rodiče slíbili, že ho dají do františkánského kláštera, pokud se uzdraví. Uzdravil se a rodiče slib splnili. Když bylo Františkovi 13 let, vstoupil do kláštera v San Marku, kde pomáhal v kuchyni. Všechna cvičení řeholníků svědomitě plnil, ale v klášteře nezůstal. Vykonal pouť do Říma a do Assisi a odešel na šest let do jeskyně v horách Kalábrie. Přidal se k němu ještě několik mnichů, založili komunitu, z níž se postupem času vyvinul řád "nejmenších bratří", zvaných také "pauláni". Složili obvyklý slib chudoby, čistoty, poslušnosti a navíc slib "stálého postu". Měli zakázáno maso a všechny živočišné pokrmy. K odůvodnění postu píše svatý František z Pauly: "Když se tělo postí, duch se očisťuje, mysl pozdvihuje, tělo duchu podrobuje, srdce pokořuje; pak žádostivost již

nenalézá úrodné půdy, oheň žádostivosti hasne a místo něho se rozžehne světlo čistoty". František byl sice přísný, ale pokorný, laskavý a konal zázraky. Lidé ho měli rádi, protože vařil z různých bylinek účinné léky pro ně i pro dobytek a vždy jim uměl moudře poradit. Chodili k němu na radu kardinálové, králové i papežové. Král Ludvík onemocněl a povolal svatého Františka, aby k němu jel a uzdravil ho. Slíboval mu za to velké bohatství. František nechtěl, ale když mu to poručil papež, rozhodl se krále navštívit. Ten se velice zaradoval, když světce uviděl a těšil se, že mu František vyprosí zdraví a dlouhý život. František mu však odpověděl, že jeho život se chýlí ke konci a že je třeba připravit se na smrt. Ludvík se zarazil, ale přijal ho se vši úctou. Aby ho vyzkoušel, zkusil mu dát různé drahocenné dary. František je všechny odmítl a král tak poznal, že je to skutečný světec. Od té doby činil upřímné pokání - býval krutý a měl z toho opravdu špatné svědomí, smířil se s korunním princem Karlem, denně s Františkem rozmlouval a nakonec pokojně zemřel v jeho náručí. Princ Karel VIII., Ludvíkův nástupce, žil zpočátku rozmařile, ale působením Františkovým začal žít jako opravdový křesťan. Ludvíkova dcera Johana z Valois se stala řeholnicí a založila řád "Zvěstování Panny Marie". Karel VIII. spolu s Františkem založil několik klášterů řádu nejmenších bratří v Plessis, Amboise, Paříži a jinde. František byl Karlovým rádcem 25 let a 2. dubna 1507 na Velký pátek zemřel v Plessis-les Tours. Na Velikonoční pondělí byl pohřben, ale protože byl jeho hrob často zaplavován blízkou řekou, za nějakou dobu ho znovu vykopali a tu našli jeho tělo neporušené. Ale dodnes se tělo nezachovalo, protože bylo spáleno za hugenotských válek.

Je patronem: poustevníků, námořníků, lodních důstojníků, cestujících, turistů, vodáků, proti požáru, proti manželské neplodnosti, ochránce proti moru

Atributy: je zobrazován v řádovém hábitu s kapucí, s holí a nápisem CHARITAS.

Rok zasvěceného života

Tovaryšstvo Ježíšovo - jezuité

Pojmenování řádu, Societas Iesu – Tovaryšstvo Ježíšovo, pochází z kruhu přátel, kteří se poznali se sv. Ignácem z Loyoly za studií v Paříži; roku 1537 jich bylo kolem něj již deset. Exerciie změnily jejich život a následná askeze s kázáním o Bohu nedala lidem spát. Když se jich ptali, kdo jsou, odpovídali: „compagnia de Jesus“. Tito „první Otcové“ Tovaryšstva totiž byli přesvědčeni, že jejich vlastní zakladatel je Ježíš, který si přitahuje malý hlouček, compagnia, pro velký boj.

Kdo vstoupí do Tovaryšstva Ježíšova, nevstupuje do kláštera, nýbrž do řádu, jehož principem je mobilita, pohyblivost. Jezuité nejsou organizováni podle domů (klášterů), jako třeba benediktni, ale podle provincií, jichž je dnes na celém světě asi devadesát; více provincií dohromady vytváří „asistenci“. Česká provincie patří do asistence „východní Evropa“ (spolu s Chorvatskem, Polskem, Rumunskem, Ruskem, Slovenskem a Slovinskem). Do Prahy přišli první jezuité 21. dubna 1556 a jejich dílo bylo pod vedením německé provincie až do roku 1563, kdy vzniká provincie rakouská. Domy, v nichž jezuité žijí, mají podle jejich funkcí různé názvy. „Koleje“ jsou velké vzdělávací domy pro řeholní dorost nebo jsou to školy a internáty vedené jezuitou. Představeným koleje je „rektor“. Menší domy jsou „rezidence“ a jejich představený je „superior“. Dnešní česká provincie má vlastně jen takovéto domy (kromě noviciátu); samostatnou část mohou tvořit tzv. „exerciční domy“ (Č. Těšín, Hostýn, Kolín). Skupina zde pracujících jezuitů tvoří „komunitu“. Každý jezuita – i když někdy kvůli práci musí bydlet sám – náleží k nějaké komunitě, tudíž k nějakému představenému.

Příslušnost k Tovaryšstvu začíná vstupem do noviciátu. Ten po dvou letech končí sliby a po nich se cesty mladých jezuitů rozcházejí; můžeme proto potkat jezuitu ve třech stupních:

- „**scholastici**“ – studenti: jsou to nejen ti, kteří přímo studují, ale všichni, kdo jsou v období formace a ještě nesložili poslední sliby.
- „**patres**“: i když kněžské svěcení nemění stav scholastika, neboť vzdělávání jezuitů svěcením nekončí, přece je ve statistikách řádu druhá skupina uváděna jako „otcové“. Jsou to ti, kteří před ukončením teologie přijali svátost kněžství.
- „**fratres**“ – bratři: tvoří třetí důležitou skupinu. Jsou to jezuité, kteří poznali, že je Bůh volá k řeholnému životu v laickém stavu, bez kněžského povolání.

Konstituce Tovaryšstva Ježíšova předvídají rozlišení stupňů, tzv. „gradu“. Ten, kdo skládá tzv. čtvrtý slib, je „profes“ a ten, kdo jej neskládá, je „koadjutor“ – to znamená pomocník; buď jako kněz, nebo ve službách, které svěcení nevyžadují, tedy jako bratr. Právě dnes církev pociťuje, jak mnoho je potřeba opravdových řeholníků, to znamená nejen kněží, ale i bratří, také v Tovaryšstvu Ježíšově. Určitě je k zasvěcenému životu povoláno více lidí než jen ke kněžství.

Tovaryšstvo Ježíšovo nemá ženskou větev, jak je to u téměř všech starých řádů. Je ale samozřejmé, že Ignácova spiritualita a také jezuitský duch je blízký širšímu kruhu křesťanů a též ženám v církvi. Skutečností je, že během doby vznikly kongregace nechávající se inspirovat ignaciánským zápalom.

Členové Tovaryšstva Ježíšova působí v mnoha oblastech života. V historii jim byla svěřována především péče o školy a proslavili se jako misionáři v Americe i Asii; byli vždy činní na poli vědy, filosofie a teologie, pracovali mezi chudými a nemocnými; dnes, po II. vatikánském koncilu, patří mezi hlavní poslání jezuitů služba víře a šíření evangelní spravedlnosti solidaritou s chudými, mezináboženský dialog, ekumenismus, výchovná, vzdělávací a vědecká činnost, sociální apoštolát i práce ve společenských sdělovacích prostředcích. Prioritou číslo jedna tohoto řádu ale vždy bylo a je dávání exercicií (duchovních cvičení), tedy snaha pomáhat lidem osobním vedením na poli jejich duchovního zrání.

Ignác z Loyoly
František Xaverský
Petr Canisius
Matteo Ricci
Martin Sřreda
Friedrich Spee
Bedřich Bridel
Bohuslav Balbín
Jan Tanner
Jakub Kresa

Samuel Fritz
Georg Joseph Kamel
Antonín Koniáš
Josef Dobrovský
Pierre Teilhard de
Chardin
Michal Pro
Adolf Kajpr
Karl Rahner
František Šilhan

Hans Urs von Balthasar
Avery Dulles
Tomáš Špidlík
Anthony de Mello
papež František

Smějeme se s jezuitu...

Prakticky založený

V pokoji sedí benediktin, dominikán, františkán a jezuita. Najednou zhasne světlo. Benediktin se bez rozpaků dál modlí breviář, protože ho umí nazpaměť. Dominikán referuje o podstatě světla a temnoty. Františkán chválí Boha, který člověku dává také shovívavě zahalující tmu. A jezuita jde ven a vymění pojistky...

Vzácní hosté v nebi

Přijde kapucín k nebeské bráně, skromně zaklepe a je nenápadně vpuštěn dovnitř. Po nějaké době si všimne vzrušené činnosti. Přinášejí se květiny, rozbaluje se rudý koberec, zapalují se všechny svíčky. Ptá se, co to znamená, a zjistí, že je očekáván jezuita. Nerozumí tomu a ptá se svatého Petra, je-li v nebi spravedlnost bez naddržování, proč se dělá takové pozdvížení kvůli nějakému jezuitovi, zatím co jeho příchodu si skoro nikdo nevšiml. Dostane odpověď: "Víš, kapucíni sem přicházejí skoro každý týden; ale netušíš, jak už je to dlouho, co u nás můžeme zase přivítat nějakého jezuitu!"

Cestování s jezuitu

Na cestu vlakem se společně vydali dva kapucíni a dva jezuité. Před odjezdem si kapucíni koupili dva lístky, ale všimli si, že jezuité si koupili jen jeden. Když se pak ve vlaku blížil průvodčí, schovali se jezuité na toaletu. Když průvodčí zaklepal, pootevřely se dveře a vysunula se ruka s lístkem...

Kapucíni obdivují tak vyspělý způsob šetření cestovních nákladů a umiňují si, že příště to udělají také tak.

Před zpáteční cestou si poučení kapucíni kupují pouze jeden lístek, zato jezuité žádný. Když se blíží průvodčí, utíkají kapucíni na toaletu. Jezuité přijdou k toaletě, zaklepu, kapucíni vystrčí lístek, jezuité ho seberou a peláší na jinou toaletu...

Pro děti

NEČEKANÁ ZPRÁVA

První den po sobotě šly za úsvitu tři ženy k Ježíšovu hrobu, aby pomazaly jeho tělo vonnými mastmi a oleji. U hrobu se však stalo něco nečekaného! Se strachem i velkou radostí to ženy běžely oznámit k apoštolům.

Z písmen na cestě získáš tajenku. Jakou zprávy chtěly ženy apoštolům sdělit?

	R		M	O		B
		O		J	E	
		H				I
	N	D	Ě	B	P	
Ý		J		V		Á
			Ý	Z		R
	E					Á
CH		V		Z		M
			L			N
	I	S		Í		V
					T	R
Ž		V	A			A
		Š	T	T		
Í		A	R		M	
				CH		

TAJENKA:

Pohádka o chlebu

V jedné daleké zemi se jedna chudá vdova živila službou u bohaté a tajemné paní, která žila osaměle v pochmurné vile, napůl skryté uprostřed lesa. Dobrá vdova plnila velkoryse a přesně svou práci a jednoho dne jí paní nečekaně dala dárek – zvláštní prstýnek.

„Když dvakrát otočíš na prstu tímhle prstenem, můžeš se proměnit, v cokoli si budeš přát,“ vysvětlila jí podivná paní. Vdova to nebrala příliš vážně, ale když přišla na kraj velká bída, na prstýnek si vzpomněla. Dala si ho na prst, dvakrát jím otočila a proměnila se v nádherného sokola s rovnoměrně tvarovanými křídly. Rozhodla se, že poletí, dokud nenajde kraj, v němž by našla pomoc pro svého syna i sousedy.

Letěla, dokud nevyčerpala všechny síly, a pak se vrátila smutně domů. Bída totiž postihla všechny končiny v království. Nebylo záchrany pro nikoho. Ale vdova se nevzdala. Otočila znovu dvakrát prstenem a proměnila se v obrovský a voňavý chléb. Když se její syn vrátil domů a uviděl ten obrovský chleba, pustil se s chutí do jídla. Byl to jen chléb, ale zázračně sytil.

Zatímco vdovin syn hltavě žvýkal, viděl, jak jde kolem jejich domu soused, se kterým měl pořád obrovské potíže a kterého neměl vůbec rád. Rozhodl se, že si ho nebude všimát, ale nějaké hnutí srdce ho donutilo pozvat ho, aby s ním pojedl ten zázračný chléb. Za chvíli se to rozneslo po celé vesnici a začali přibíhat další lidé: velcí i malí, mladí i staří, chudí, nemocní i zdraví, zoufalí a nepokojní.

Zdálo se, že chleba nikdy nespotřebují do konce. Nejenže zaháněl hlad, ale vzbuzoval v těch, kdo ho jedli, klid, touhu po pokoji, smysl pro dobrotu a přinášel i zdraví těla. Ti, kteří byli nepřáteli, se smířili, a kdo se navzájem přehlíželi, se na sebe srdečně smáli.

Každou noc se poslední drobek chleba proměnil znovu ve velkorysou vdovu. Každé ráno se vdova proměňovala v obrovský vonný a chutný pecen chleba, který živil tělo i duši lidí ve vesnici.

A tak tomu bylo až do další sklizně. Po ní lidé uspořádali velkou slavnost. Vdova tam samozřejmě byla také. Všichni, kdo se k ní přiblížili, měli zvláštní pocit – žena voněla po chlebu čerstvě vytaženém z pece.

Bruno Ferrero: Květiny pro duši. Vydal Portál, 2009

Vidět sám sebe

K jednomu mnichovi, žijícímu v osamělém klášteře, přišli lidé a ptali se ho: "Jaký smysl vidíš v tom, že zde žiješ v tichu a osamění?" Mnich právě nesl vědro vody od studny. Řekl návštěvníkům: "Podívejte se do studny, co tam vidíte?" Pohlédli do hlubiny: "Vůbec nic". Po chvíli je mnich znovu vyzval. Když se nahnuli přes okraj, spatřili sami sebe. Tu mnich pravil: "Až se hladina zklidnila, viděli jste sebe samé. To je zkušenost klidu - člověk se vidí. Až když člověk sám dojde klidu, tak také uvidí svět a Boha úplně jinýma očima." Lidé ztichli. A mnich se pomalu vracel zpět do klášteřa...

Členové Pastoračních a Ekonomických rad na období 2015 - 2019***Pastorační rada farnosti
Uničov -
vedení při mši svaté
15. března 2015***

1. PaedDr. Emilie Zatloukalová
2. Marie Filipová
3. Mgr. Marie Filipová
4. Ing. Zdeněk König
5. Miroslava Vičarová
6. Marie Bílá
7. Ludmila Filipová
8. Mgr. Petr Bradáč
9. Ing. Soňa Šlosarová

***Ekonomická rada farnosti
Uničov -
vedení při mši svaté
15. března 2015***

1. Josef Filip
2. PharmDr. Pavel Nakládal
3. Zdeněk Vičar
4. Eduard Bolard
5. Darius Vařecha
6. Marie Bílá

***Ekonomická rada farnosti
Renoty -
vedení při mši svaté
15. března 2015***

1. Ing. Soňa Šlosarová
2. Marie Havlíčková
3. Jan Trávníček

***Pastorační rada farnosti
Medlov -
vedení při mši svaté
15. března 2015***

1. Marek Smyčka
2. Petr Košák
3. Jakub Smyčka
4. Bohumila Pechová
5. Pavla Petrová

***Ekonomická rada farnosti
Medlov -
vedení při mši svaté
15. března 2015***

1. Pavel Petr
2. Jan Pecha
3. Jindřich Smyčka
4. Petr Šotola

Farní rady

II. vatikánský koncil a také biskupský synod v r. 1987 zdůraznil úlohu laiků v životě církve. I za život místní církevní obce nesou odpovědnost všichni, kteří ji vytvářejí, tj. jak laici, tak řeholníci a kněží.

Všichni pracují na téže vinici Boží a měli by tedy spolupracovat ve všech oblastech. Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. (1 Petr 4,10)

Tyto rozdílné služby v církevní oblasti je třeba koordinovat. Proto kodex církevního práva v can. 636 doporučuje vytvoření pastorační rady ve farnosti.

K hlavním úkolům farní rady mimo jiné patří:

být oporou duchovnímu správci farnosti;

stát se ve farnosti i v obci kvasem evangelia (povzbuzovat k dobrým aktivitám, informovat, koordinovat, ...).

Co nás čeká v měsíci dubnu???

- Změna času bohoslužeb – pondělí a pátek – Uničov – 18:00 hod.
středa – Medlov – 17:30 hod.
sobota – Želechovice – 18:30 hod.
- **5. 4.** – neděle – Uničov – Medlov - Renoty – sbírka na Arcibiskupský kněžský seminář v Olomouci
- **5. 4.** – neděle – 15:00 hod. – Uničov – Velikonoční pobožnost – Cesta světla
- **5. 4.** – neděle – 18:00 hod. – Uničov – Modlitba chval
- **8. 4., 22. 4. a 29. 4.** – středa – 14:00 hod. – Uničov – příprava dětí na 1. sv. přijímání
- **23. 4. a 30. 4.** – čtvrtek – 14:00 hod. – Medlov – příprava dětí na 1. sv. přijímání
- **8. 4.** – středa – 9:00 hod. – Uničov - návštěva nemocných
- **8. 4.** – středa - Renoty - návštěva nemocných
- **9. 4.** – čtvrtek – Šternberk – 18:00 hod. - setkání členů pastorační a ekonomické rady farností z děkanátu s otcem arcibiskupem
- **10. 4.** – pátek - 9:00 hod. – Medlov - návštěva nemocných
- **10. 4. a 24. 4.** – pátek – 19:00 hod. - Uničov - příprava biřmovanců
- **10. 4.** – pátek - 20:00 hod. – Uničov - adorace pro mladé
- **11. 4.** – sobota – 8:00 hod. - Medlov – ministrantská schůzka
- **12. 4.** – neděle – 15:00 hod. – Uničov – Korunka k Božímu milosrdenství
- **19. 4.** – neděle - Uničov - mše svatá za všechny oslavence v měsíci dubnu
- Medlov – mše svatá zvláště pro rodiny s dětmi
- sbírka v Uničově na opravu varhan a v Medlově a Renotech na potřeby farnosti
- 15:00 hod. – Uničov – koncert skupiny Paprsky
- **20. 4.** – pondělí – Uničov - po mši svaté „Katechismus pro dospělé aneb vzdělávání se ve víře“ – téma – „Liturgie“
- **24. 4.** – pátek – 16:00 hod. - Uničov - Misijní klubko, schůlička a mše svatá pro rodiny s dětmi
- **24. 4.** – pátek - 19:00 hod. - Uničov – společenství mladých
- **24. 4.** – pátek - 19:00 hod. - Uničov – přednáška – Přirozené plánování rodičovství – manželé Kolčavovi
- **25. 4.** – sobota – 8:00 hod. - Uničov – ministrantská schůzka
- **26. 4.** – neděle – 15:00 hod. – Medlov – procesí za úrodu ke cti sv. Marka – od kaple ze Zadního Újezdu na Holubici
- **27. 4.** – pondělí – 19:00 hod. – Uničov – přípravné setkání na Noc kostelů – pastorační rada farnosti

Pořad bohoslužeb

Důležité akce před Velikonocemi:

akce - místo	den	čas
Velikonoční zpovídání v Uničově	30. 3. 2015	15:30 - 17:30 hod.
Obnova kněžských slibů – katedrála Olomouc	2. 4. 2015	9:30 hod.

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH 2015

Zelený čtvrtek	2. dubna 2015	
Mše sv. na památku Poslední večeře	Medlov	16:30 hod.
	Uničov	18:00 hod.
	Renoty	19:30 hod.
Při mši sv. se podává Eucharistie podobojí – Tělo i Krev Páně „namáčením“ – proto věřící přijímají pouze do úst, ne na ruku. Po skončení mše svatě bude možnost k modlitbě v „Getsemanské zahradě“ až do 21:00 hod.		
Velký pátek	3. dubna 2015	
Pobožnost křížové cesty	Uničov	15:00 hod.
	Medlov	16:30 hod.
Velkopáteční obřady	Uničov	18:00 hod.
Pobožnost křížové cesty	Ruda	20:00 hod.

Velký pátek je dnem přísného postu a dnem rozjímání nad utrpením a smrtí našeho Pána na kříži.
Vrcholem velkopátečních obřadů je uctívání kříže.

Bílá sobota	4. dubna 2015	
Adorace věřících u Božího hrobu v kapli sv. Josefa – soukromé rozjímání o velikosti lásky ukřižovaného Pána	Uničov	8-18 hod.
Mše svatá z velikonoční vigilie	Medlov	19:00 hod.
	Uničov	21:00 hod.
<p>Slavnost Vzkříšení začíná velikonoční vigilií večer nebo v noci na Bílou sobotu. Večer po západu slunce se shromáždí věřící před kostelem, kde je připravena hranice pro zapálení a posvěcení ohně. Při velikonoční vigilii se také světí křestní voda a věřící obnovují křestní slib.</p>		
Neděle Zmrtvýchvstání	5. dubna 2015	
Slavnostní mše svatá Ve všech farnostech budou při mši svaté požehnány pokrmy.	Uničov	8:00 hod.
	Medlov	9:30 hod.
	Renoty	11:00 hod.
Velikonoční pondělí	6. dubna 2015	
Mše svatá	Uničov	8:00 hod.
	Medlov	9:30 hod.
	Renoty	11:00 hod.

Římskokatolická farnost Uničov pořádá

Křížovou cestu pro rodiny s dětmi

Ve středu 1. 4. 2015 v 17.00 hod.

v Rudě u Rýmařova

Centrum pro rodinu děkanátu Šternberk pořádá...

Uničov:

13., 20. a 27. 4. 2015 - se uskuteční **rukodělný kroužek maminek a dětí** v době od 15.30 do 17.00 hod. na faře v Uničově

13. 4. 2015 – bude na faře v Uničově po modlitbě svatého růžence v kostele probíhat další **setkání seniorů na téma Kdo zpívá, dvakrát se modlí**

1. a 15. 4. 2015 - proběhne na faře **setkání maminek na mateřské dovolené** v době od 10.00 hod. do 11.30 hod. spojené s Modlitbami matek

5. 4. 2015 – se po mši svaté uskuteční před kostelem **Velikonoční jarmark pro Charitu Uničov**

7. a 21. 4. 2015 – budou na faře v Uničově **Modlitby otců** od 19.00 hod.

14. 4. 2015 – se uskuteční od 19.00 hod. **Modlitby matek pro zaměstnané maminky** na faře v Uničově

Medlov:

30. 3. 2015 - proběhnou na faře v Medlově od 17.00 hod. „**Velikonoční dílničky**“ – **pletení tatarů a zdobení kraslic**

1. a 15. 4. 2015 - proběhne na faře **setkání maminek na mateřské dovolené** v době od 10.00 hod do 11.30 hod.

5. 4. 2015 – se po mši svaté uskuteční před kostelem **Velikonoční jarmark pro Charitu Uničov**

7. 4. 2015 – se sejde **skupina 1- Modlitby matek** na faře v Medlově od 19.30 hod.

8. 4. 2015 – se uskuteční **setkání seniorů na téma Kdo zpívá, dvakrát se modlí spojené s Modlitbami matek – skupina 2**

22. 4. 2015 – se sejdou na faře **v Medlově senioři k Modlitbám matek – skupina 2**

Renoty:

5. 4. 2015 – se po mši svaté uskuteční před kostelem **Velikonoční jarmark pro Charitu Uničov**

Jednoměsíčník POKOJ VÁM! vydává Římskokatolická farnost Uničov. Neprodejné!
Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. Příspěvky posílat do 20. dne měsíce psanou formou,
elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Redakční rada: P. Mgr. Svatopluk Pavlica, farář; Ing. Soňa Šlosarová; Ludmila Hájková
Římskokatolická farnost Uničov, Kostelní nám. 153, 783 91 Uničov, tel. 585 054 500

E-mail: faunicov@ado.cz, www.farnostunicov.cz